

Arven efter Friedrich Schiller og Schiller Instituttet i Xis Nye Silkevejs konfutsianske koncept i dag

*Helga Zepp-LaRouches tale til
Schiller Instituttets Venners*

Valgmøde i København, 10. nov., 2017

Schiller Instituttets stifter og formand Helga Zepp-LaRouche blev introduceret af formand for Schiller Instituttet i Danmark Tom Gillesberg,¹ der er kandidat til borgmesterposten i København og til regionsråd i Region Hovedstaden, KV 2017.

<https://www.youtube.com/watch?v=BK7Pp6aedZg>

Helga Zepp-LaRouche: Jeg er meget glad for at være her i dag via Hangout video, for der sker en masse vigtige ting, som de vestlige medier fuldstændig holder skjult for befolkningen. Faktisk, eftersom du [Tom] refererede til stiftelsen af Schiller Instituttet i 1984, tænkte jeg netop på, at formålet med, at jeg oprindeligt skabte Schiller Instituttet, var, at jeg så, at verden i høj grad havde brug for en anden idé om relationer mellem nationer.

Og det var hovedårsagen til, at dette institut blev skabt, for jeg indså i 1983, at relationerne mellem Tyskland og USA, Europa og USA, den såkaldte »avancerede sektor«, og så udviklingslandene, alle disse udenrigsrelationer var forfærdelige. Af lidt forskellige grunde i hvert enkelt tilfælde, men jeg sagde grundlæggende set, »det er ikke sådan, nationerne bør organisere sig, og det er ikke sådan, de bør relatere til hinanden«.

Så jeg fik den idé at skabe et institut, der var helliget udviklingen af en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden, hvorigennem alle mennesker på planeten sluttelig ville få et anstændigt liv, det var den udtrykkelige idé; og at denne nye, økonomiske verdensorden kun ville fungere, hvis den blev kombineret med ideen om en dialog mellem kulturer på det højeste niveau, hvor det ene land ikke ville referere til det andet lands værste tradition, men til den bedste, og vice versa. Og at alt dette skulle ledsages

af en masse klassisk kultur, en masse vægt på videnskab, på videnskab og teknologi som motor for en sådan udvikling.

Jeg vil ikke gennemgå Schiller Instituttets lange historie, Schiller Instituttet, der siden dets grundlæggelse har gjort en enorm masse arbejde på fem kontinenter, men det glæder mig at kunne sige, at, hvis man ser på verden i dag, især i løbet af de seneste par dage, så er meget af det, som det var meningen, Schiller Instituttet skulle være, nu ved at blive til virkelighed.

Folk må virkelig indse, at det topmøde, der netop har fundet sted mellem præsident Xi Jinping og præsident Trump, var et absolut historisk gennembrud. Men, hvis man lytter til de vestlige medier, ville man tro det modsatte; man ville, hvis man læste *New York Times*, sige, »Trump solgte ud til kineserne, fordi Xi Jinping er langt mere magtfuld end Trump«. Lytter man til den tyske Tv-kanal 2, så lød deres kommentar i går, jo, det hele var et stort show, men Trump er så irrationel og skifter så hurtigt, at han om to uger ikke engang vil huske, hvad der skete! Eller, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, FAZ, her til morgen; jeg måtte le, da jeg læste det. På forsiden sagde de, at, hvis Deng Xiaoping stadig levede, ville han have grædt af glæde, da han så, at Xi og Jinping mødtes, ansigt til ansigt, og behandlede hinanden som ligeværdige.

Så de vestlige medier er simpelt hen fuldstændig ved siden af sig selv, de er kyniske, de er så totalt geopolitisk blinde, at de ikke kan se, hvad der foregår.

Lad mig nu fortælle jer, hvad der virkelig skete: For det første, onsdag [8. nov.] gjorde den kinesiske regering noget, der aldrig før er sket, hvor de viste Trump en ære, de aldrig har vist noget andet statsoverhoved. De lukkede Den Forbudte By af en hel dag; det er det største paladskompleks i hele verden. Det har fra det 17. århundrede været sæde for kejserne, og det er simpelt hen et stort kompleks af paladser, det ene efter det andet: det har operahuse, beboelseskvarterer, og det er simpelt hen nogle utrolige omgivelser.

De lukkede alt dette af, og de opførte uddrag af tre Beijing-operaer for præsident Trump og hans hustru Melania, og de fremviste gammelt kunsthåndværk, der var under restauration; de gennemsyrede præsidentparret i kinesisk kultur. Alle, der kender til det, ved, at den er ekstremt smuk og ekstremt imponerende. De kaldt dette for »Statsbesøg-Plus«. En kommentator fra tænketanken CASS [Kinesisk Akademi for Samfundsvidenskab] sagde, at dette heller aldrig tidligere var sket i Kinas historie; de havde aldrig givet et statsoverhoved et besøg på et sådant højt niveau, så det var den højeste ære, der nogen sinde var vist en udenlandsk præsident.

Den vestlige presse reflekterer ikke over, hvorfor dette er tilfældet, men præsident Xi sagde, at dette er begyn-

¹ Se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=22505>

delsen til en ny start for relationerne mellem USA og Kina, og det vil gøre meget vigtige, gode ting for ikke alene de to folk, men for hele verden. Trump på sin side sagde, hvad kunne være vigtigere end at de to største økonomier finder et godt samarbejde; og han sagde også, at han ser frem til mange års venskab og samarbejde mellem de to lande, som vil opnå mange utrolige ting.

Det var selvfølgelig ikke uden betydning, at der blev underskrevet handelsaftaler for i alt \$253 mia., der strakte sig over energi, landbrugsprodukter, man købte fly, og infrastruktur. Og dette er på en vis måde vigtigt og tænkt at skulle vokse – det er ikke det sidste, vi har set. Trump holdt flere taler, hvor han sagde – der havde hidtil været et utroligt handelssvælg, handelsubalance, men han bebrejder ikke kineserne for det, han bebrejder de tidligere, amerikanske administrationer for at tillade dette at ske.

Der er selvfølgelig mange positive ting i denne handelsrelation som sådan, men jeg mener, det er vigtigere med ånden, der kommer fra den Nye Silkevej, som er den politik, der er blevet sat på dagsordenen af Xi Jinping siden 2013, og som i de fire år, der er gået siden da, er vokset til at blive det største, økonomiske infrastrukturprojekt nogen sinde i historien: Der er allerede henved 70 lande, der samarbejder. De bygger infrastrukturkorridorer, seks hovedkorridorer, næsten 40 godstog og forbindelser mellem Kina og Europa nu, hver uge. Udviklingen spredt sig med absolut spænding ind i Latinamerika, ind i Afrika, selv ind i europæiske lande.

Den største forandring har efter min mening fundet sted i Afrika, for Kina har investeret i en jernbaneforbindelse fra Djibouti til Addis Abeba; nu bygger de en anden linje fra Kenya til Rwanda. Mange vandkraftdæmninger, vandkraftprojekter, kunstvand, industriparker. Og dette har alt sammen ført til en helt anden holdning hos afrikanerne, der for første gang ser en udsigt til at overvinde deres underudvikling.

Filosofien bag alt dette er ideen om, at kun, hvis man har harmonisk udvikling af alle nationer på denne planet, kan man have en fredelig udvikling i Kina. Dette er baseret på den konfutsianske idé om, at kun, hvis individet, der bør blive til en vis person, udvikles maksimalt, og dette spredes i hele familien, og alle familierne udvikles harmonisk, kan der blive fred i nationen, og selvfølgelig i verden, mellem nationerne.

Dette forstås overhovedet ikke i Vesten. De er fuldstændig overbevist om – og jeg mener, nogle af disse politiske kræfter er så dybt begravet i geopolitisk tænkning, at de virkelig er så overbevist om det, at de ikke kan nævne, at et land faktisk kan være helliget til dets folks almene velfærd. At dette er, hvad Kina gør, er hævet over diskussion, for, som Tom netop nævnte, så var jeg i Kina i 1971 under Kulturrevolutionen, og jeg så landet i vanskeligheder. Jeg rejste tilbage i 1996, og jeg så den absolut utrolige forandring til det bedre, der havde fundet sted i løbet af disse 25 år.

Det, der er sket i løbet af de seneste 30 år, er simpelt hen det største, økonomiske mirakel i noget land på planeten. Kina har løftet 700 mio. mennesker ud af fattigdom, og det, der skete på det netop afsluttede, Kinas

Kommunistiske Partis 19. partikongres (nationalkongres), var, at Xi Jinping annoncerede, at, frem til år 2020, vil Kina have udslettet *al* fattigdom. Der er kun 42 mio. mennesker tilbage, der er fattige, i landdistrikterne, og de bruger nu moderne teknologi for at overvinde det ved at stille midler til rådighed for e-handel for landmændene i landdistrikterne i fattige regioner, så de kan markedsføre deres produkter via internet, og på denne måde er de begyndt at udvikle mere indkomst og mere rigdom, så de ikke længere vil være fattige i 2020. Jeg har ingen grund til at tro, at de ikke skulle lykkes med det, for når man ser tendensen i udviklingen i de seneste 30 til 40 år, så vil de opnå det.

Frem til år 2035 ønsker Kina at være et moderne, socialistisk land, og Xi Jinping har udviklet en plan frem til året 2050 for, at Kina skal blive et stærkt, moderne, harmonisk, demokratisk, lykkeligt folk.

I sin tale på dette partikonvent nævnte Xi Jinping, jeg tror, det var 15 gange eller så, at formålet med det Kommunistiske Partis politiske arbejde er, at folk skal få et bedre og lykkeligere liv. Det, Kina gør, er selvfølgelig en model, der er langt mere helliget til det almene vel, end man finder det i Vesten, hvor, hvis man sammenligner med fattigdomsniveauet i den Europæiske Union, f.eks., hvor der er 120 mio. mennesker, der er fattige; eller man sammenligner det med den økonomiske situation i USA, hvor man for første gang i en industrination har en nedgang i den forventede levealder! Hvis der er noget parameter for en økonomis produktivitet og velfindende, så er det befolkningens forventede levealder. Og har man et industriland, hvor livslængden kolliderer, så ved man, at der er noget helt galt. Dette er resultatet af det, der skete med det neoliberale system, især efter, at USA med de neokonservative besluttede at blive leder af en unipolær verden, der gik ind for det neoliberale system, hvor de rige blev så rige, at det er urimeligt, og de fattige bliver fattigere.

Nu har man i USA henved 95 mio. mennesker, der ikke længere medregnes i arbejdsstyrken, fordi de har opgivet at lede efter arbejde, eller de er syge, eller de er i fængsel, eller de på anden vis er fejlplaceret.

Så jeg mener, at det, der sker i øjeblikket, er, at Xi Jinping har sat en model på dagsordenen med økonomisk samarbejde, som bør studeres. Jeg mener, det er en *stor* fejl, at europæerne blot afviser det. Som f.eks. den franske økonomi- og finansminister Bruno Le Maire, der netop var i Berlin i går, hvor han talte på et tysk-fransk, økonomisk forum, og hvor han sagde, at Europa nu må holde op med at være naiv, og vi må være forenet for at gå op imod Kina, imod Rusland, imod USA. Og den tyske udenrigsminister Sigmar Gabriel sagde i går på et Tv-show grundlæggende set det samme – han sagde, nu må Europa stå sammen imod de aggressive magter Rusland og Kina, hvor menneskerettigheder intet betyder.

Jeg mener, dette er så arrogant! Hvis vi skal tale om »demokrati«, hvorfor ser man så ikke lige et sekund på, hvad der skete med Hillary Clintons kampagne? Den store skandale i USA er, at det Demokratiske Partis lederskab, et år, før partikonventet angiveligt skulle beslut-

te sig for kandidaten til præsidentvalget i 2016, havde besluttet, at det skulle være Hillary. Så kanaliserede de ulovlige penge, overtrådte FEC-regler (Federal Election Commission) forfra og bagfra og fra siden, og de intrigerede imod Bernie Sanders. Og de bryggede dernæst »efterretninger« sammen mod Trump, ved hjælp af britisk efterretning, der blev spillet tilbage ind i USA. Jeg mener, dette er en vittighed! Der er intet demokrati, ikke i det nuværende system.

Og jeg mener, at det simpelt hen er totalt forkert at anklage Rusland og Kina for at være »aggressive«! Hele spørgsmålet om, hvad den ukrainske krise gik ud på: [Tidligere tyske kansler] Helmut Schmidt sagde det meget klart: Grunden til, at ukraine krisen opstod, og dér, hvor den startede, var på Maastricht-konferencen i 1992, for det var dér, EU besluttede at få en ubegrænset udvidelse mod øst. Det er det samme, som NATO'S udvidelse mod øst var, og som brød alle de løfter, der var blevet givet til Gorbatsjov, om, at NATO aldrig ville udvide sig frem til Sovjetunionens grænser, eller til Ruslands grænser, for den sags skyld.

Så vi befinder os i en reel krise. Og i stedet for at være så arrogant og sige, at der ikke er menneskerettigheder i Kina og Rusland, og at disse lande er »aggressive« – hvilket de ikke er – burde vi hellere tænke over, hvad fremtiden skal være? Kina er faktisk det eneste land, der har præsenteret en strategisk model for internationale relationer, baseret på et win-win-samarbejde med respekt for det andet lands suverænitæt, med ikke-indblanding, med accept af det andet systems samfundsmodel; og dette er en strategi for fred. Dette er ideen for at overvinde geopolitik. Vi bør ikke glemme, at det var geopolitik, der var årsag til ikke alene mange krige i historien, men især de to verdenskrige i det 20. århundrede.

Hvad skulle være imod at få et inkluderende, win-win-samarbejde mellem alle lande på planeten? Hvorfor kan Europa, hvor kan Danmark, og Tyskland og Frankrig og Italien, ikke simpelt hen sige: Når relationerne mellem USA og Kina allerede nu befinder sig på et sådant nyt, historisk grundlag, hvor det strategiske partnerskab mellem Kina og Rusland også er meget, meget stærkt, og Putin og Xi Jinping begge har sagt, at forholdet mellem disse to lande er på det bedste niveau nogensinde. Nu siger Kina og USA det samme om deres to lande. Hvad kunne være bedre, end at USA, Kina og Rusland arbejder sammen for et nyt paradigme for relationer mellem nationer? Hvorfor kan de europæiske nationer ikke sige, »jamen, det er meget godt, for, hvis de største atommagter kan samarbejde på en fredelig måde, så er faren for en atomkrig selvfølgelig mindsket og kunne fjernes på kort tid; og vi samarbejder«.

Jeg mener, vi har så mange opgaver, der haster: genopbygningen af Sydvestasien, af Mellemøsten, af lande, der er blevet totalt ødelagt af krige, som er udvæksten af regimeskifte, af den unipolære verden, af krige, baseret på løgne, der har kostet millioner af menneskeliv i Irak, Afghanistan, Syrien, Yemen. Disse lande er blevet totalt ødelagt, og de må genopbygges.

Man diskuterer allerede, at den eneste måde, hvorpå man kan gøre dette, er ved at forlænge den Nye Silkevej ind i Mellemøsten. Jeg har meget længe sagt, at den eneste måde, hvorpå man kan få fred i Mellemøsten, er, hvis alle de store naboer – Rusland, Kina, Indien, Iran, Egypten – og forhåbentlig USA og forhåbentlig europæiske nationer, alle arbejder sammen, og så kan man fjerne de nuværende spændinger og friktioner og de igangværende kampe, der næsten er blevet fjernet i Syrien og Irak.

Se på Afrika: Mener I ikke, det er på høje tid, vi går sammen med Kina om Afrikas udvikling? Mener I virkelig, at Afrikas underudvikling er en naturlig tilstand? Nej! Det er resultatet af hundreder af års kolonialisme, af årtiers betingelsespolitik fra IMF's side, som insisterede på, at lande bør betale deres gæld og ikke betale for infrastruktur og ikke betale til sociale udgifter. Og grunden til, at Afrika har været i en så forfærdelig tilstand, er, fordi det var Vestens politik, *ikke* at udvikle det afrikanske kontinent.

Nu er Kina så kommet og har sagt, »nej«, vi har ideen om at fjerne al fattigdom i alle hjørner af planteten, og de har indledt industrialiseringen af Afrika, og Xi Jinping har tilbudt Europa og USA at gå sammen [med Kina] og få fælles projekter i alle disse lande.

Synes I ikke, tiden er kommet til, at vi bliver voksne som menneskeart? Jeg mener, det burde stå enhver klart, at, i atomvåbenalderen kan krig ikke være en måde at løse konflikter på. Jeg mener også, menneskeracen skulle være i stand til at skabe ideen om, at én, enkelt menneske kan regere sig selv; at det ikke er en naturlig tilstand, at man altid vil have en nation imod en anden nation, eller en gruppe af nationer imod en anden gruppe af nationer.

Når man tænker over, hvad der er sket i den seneste periode, især med KKP's 19. partikongres, hvor Xi Jinping udviklede et perspektiv frem til 2050, så er det meget klart, at, hvis man ser på den menneskelige civilisations lange bue, så måtte på et tidspunkt den idé fremkomme, at vi ville blive én menneskehed, »fællesskabet for menneskehedens fælles fremtid« – som er den formulering, Xi Jinping altid bruger. At denne idé kommer fra Kina, bør ikke være en grund til ikke at være med på ideen. Det har at gøre med Kinas 5.000 år gamle historie, den 2.500 år lange konfutsianske tradition, at denne idé fremkom i Kina, men det er en universel idé; det er ikke noget, der er begrænset til én kultur eller én nation.

Så jeg mener, dette er et meget spændende øjeblik i historien. Jeg føler det meget retfærdiggjort, at ikke alene Schiller Instituttets, men også den organisations arbejde, der knytter sig til min mands, Lyndon LaRouches, arbejde, nu bliver gennemført. Dette går tilbage til begyndelsen af 1970'erne, hvor min mand udarbejdede forslaget om en International Udviklingsbank, IDB. Dette blev optaget af Den Alliancefri Bevægelse i 1976 i deres slutresolution i Colombo, Sri Lanka; og det var ideen om, at man skulle skabe en ny kreditinstitution – på det tidspunkt drejede det sig om 400 mia. deutschmark, eller ca. \$200 mia., om året til overførsel af teknologi til udviklingslandene.

Det er, hvad Kina nu gør. Det er, hvad de gør med AIIB [Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank], med den Ny Udviklingsbank, med de forskellige kinesiske banker, der fokuserer på realøkonomien.

Hvis man ser på alle de udviklingsplaner, vi har arbejdet på: Vi udgav den første plan for Afrikas udvikling i 1976. Vi havde en plan for udvikling i Latinamerika i samarbejde med [daværende mexicanske præsident] López Portillo. Vi havde en 40-årig udviklingsplan for Indien, som vi arbejdede sammen med Indira Gandhi om. Vi havde en 50-årig udviklingsplan for Stillehavsområdet i begyndelsen af 1980'erne.

I 1989 havde vi så den Produktive Trekant for udviklingen af Øst- og Vesteuropa. Og i 1991, da Sovjetunionen disintegrerede, foreslog vi en fredsplan for det 21. århundrede, der begyndte med den Eurasiske Landbro, som vi allerede dengang kaldte den Nye Silkevej

Så jeg føler i høj grad, at vores livsværk absolut er blevet virkeliggjort. Det, vi nu må gøre, er at få europæiske nationer til at forstå, at krisen ikke består i, at Kina kommer med disse forslag, og krisen består ikke i, at Trump afviser den neoliberale model, i hver fald ikke, som den repræsenteredes af Bush og Obama og Hillary. Den virkelige krise består i, at folk i Europa stadig synes at være lænket til deres egen, ideologiske tankegang, og at de først og fremmest er meget euro-centriske; de tror, Europa er verdens navle; alt imens magtcentret i virkeligheden er ved at skifte over til Asien, fordi de har bedre principper, end vi har i øjeblikket.

For blot at illustrere pointen, så udgav Bundeswehr, den tyske hær, en undersøgelse allerede i februar i år, hvor de grundlæggende set har seks scenarier frem til år 2040. Den har alle mulighederne, hvor den værste mulighed er, at Europa totalt vil kollapse, mange europæiske lande vil forlade EU og gå sammen med den russiske blok; og Europa vil simpelt hen miste enhver betydning. Ser man på disse seks scenarier, så ser man, at det er en absolut forkert måde at tænke på: Det er nemlig en fremskrivning af status quo, af geopolitisk tankegang, og i en verden i forandring kan en sådan tankegang selvfølgelig aldrig overleve, og hvis de derfor fortsætter med denne tankegang, så vil det sandsynligvis ske i Europa.

Se i stedet på, hvad Kina gør. De har netop skabt den største, finansielle tilsynsorganisation på det højeste niveau, der er mere betydningsfuld og har højere rang end alle ministerierne, for det tilfælde, at der kommer en ny finanskrise. Og det har absolut intet med den kinesiske statsgæld at gøre, for denne gæld har som sin modvægt reelle aktiver – investeringer i infrastruktur, industrier osv., så, hvis der kommer en nedsmeltning, vil disse aktiver være der. Hvorimod man i den transatlantiske sektors

monetaristiske system absolut intet har lært efter krisen i 2008. Det er den virkelige fare, og det ser Kina selvfølgelig på, og Xi Jinping har i mange taler siden G20-topmødet sidste år i Hangzhou sagt, at årsagerne til krisen i 2008 ikke er blevet fjernet, og derfor er der absolut en fare for en ny krise.

Så det, vi må gøre, er, at vi absolut må tænke over, hvad der er galt med europæisk tankegang. Problemet er ikke, at andre lande kommer frem og vi stagnerer. Problemet er, at Europa har vendt sig bort fra sine højeste traditioner.

Vi har nu en temmelig dekadent kultur. Hvis man ser på popkulturen, popmusik, så er mange af disse såkaldte popsangere decideret sataniske: De er hæslige, de promoverer et billede af mennesket, som er et dyr, det er fuld af vold, det er pornografisk, og det er simpelt hen »alt er tilladt«. Der er ingen grænser længere, der er ingen moral, alt er tilladt: Man har ikke to køn, i Tyskland har vi nu officielt tre køn, man har 49 slags køn, det er

simpelt hen ved at blive Sodoma og Gomorra, eller meget ligesom det Romerske Imperiums sidste fase, hvor man havde lignende fænomener.

Så jeg mener, at problemet ikke er, at Kina vokser frem. Problemet er, at Europa har bevæget sig væk. Vi har en smuk tradition. Vi har en klassisk periode, renæssancen i Italien, den andalusiske renæssance, École Polytechnique i Frankrig. Vi har en tysk, klassisk periode, der har frembragt nogle af de mest fremragende tænkere, komponister, digtere; I ved, den rige tradition, der forbinder Tysklands klassiske periode med Danmarks klassiske periode: jeg mener, det danske folk reddede Friedrich Schillers liv.²

Så der er mange punkter, hvor vi kan sige, »Lad os gå tilbage til vore bedste traditioner, og så vil vi finde

ud af, at Europas klassiske perioder, og Kinas konfutsianske tradition og andre landes klassiske perioder virkelig skaber grundlaget for en ny renæssance.

Jeg mener, vi befinder os ved et utroligt, historisk øjeblik, og vi bør erindre os Friedrich Schillers ord, »Et stort øjeblik bør ikke finde et lille folk«. Så lad os forsøge at løfte vort folk op til at tænke stort, tænke smukt, blive skønne sjæle, skabe grundlaget for, at alle børn kan få mulighed for at blive genier. Og at det ligger inden for vores viljes mulighed at gøre det, og derfor er Toms kampagne og de andre medlemmer af Schiller Institutet så absolut vigtig, og at vi bør være glade for, at Schiller Institutet eksisterer i Danmark og skaber en mulighed for alle danskere til at gå med i dette utrolige, historiske øjeblik og skabe en bedre verden for os alle.

² Se »Den danske hjælp til Schiller« af Tom Gillesberg, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=822>